Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 84 998 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2011 leggen de verzoekende partij, van Ivoriaanse nationaliteit, en de heer O.S.(…), een Nederlandse onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 13 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 19 oktober 2011 stellen de verzoekende partij en de heer O.S.(…) bij onderlinge toestemming een einde aan de wettelijke samenwoning.

Op 9 januari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt op 20 januari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2011 werd ingediend door:

Naam: C.(…)
Voorna(a)m(en): M.(…)
Nationaliteit: Ivoriaanse
Geboortedatum: (…)1980
Geboorteplaats: M'Brago Ayama
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

Om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.121980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten'.

Aangezien uit het rijksregister blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning op 19.10.2011 met onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Denderleeuw, voldoet betrokkene niet meer aan de vereiste voorwaarde van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 52, § 2, 75, § 2 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"het principe van goed bestuur"*.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 7 mei 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

"Het middel lijkt niet gegrond. De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Het gegeven dat de verzoekende partij een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen ingediend heeft, verhindert niet dat er een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt. In de bestreden beslissing diende er niet gemotiveerd te worden omtrent de afgifte van een bijlage 35, daar dit een loutere uitvoeringsmodaliteit is van het

indienen van een beroep in gewone procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt werd onderzocht of de verzoekende partij aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2 van de wet van 15 december 1980 voldeed vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De verzoekende partij weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de artikelen 54,§2, 75, §2 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 daar deze geen betrekking hebben op de bestreden beslissing.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending aan van het "principe van goed bestuur." Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk".

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf*. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3.1 Op 22 mei 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Louter ten overvloede wordt erop gehamerd dat waar de verzoekende partij er *in fine* van haar vraag tot horen van 22 mei 2012 om verzoekt de kosten van de procedure ten laste te leggen van de tegenpartij, de verzoekende partij het voordeel van de *pro deo* wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedureregelement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name *"de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo"*, kunnen er bijgevolg - hoe dan ook - geen kosten ten laste gelegd worden van de verzoekende partij, noch van de verwerende partij.

Eveneens ten overvloede, wat betreft het verzoek *in fine* van de vraag tot horen van 22 mei 2012 van de verzoekende partij *"de opheffing van de bestreden beslissing vast(…) (te stellen)"*, wordt hierbij tevens onderstreept dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

De Raad is derhalve niet bevoegd om *"de opheffing van de bestreden beslissing vast(…) (te stellen)"*. Het door de verzoekende partij gevorderde is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

2.3.2 Ter terechtzitting van 11 juli 2012 stelt de verzoekende partij te volharden in haar inleidend verzoekschrift.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 juli 2012 slechts stelt te volharden in haar inleidend verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 mei 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in

voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 52, § 2; 75, § 2 en 111 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"het principe van goed bestuur"*, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,	voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	C. BAMPS